

Lê Hoàng

Quà tặng Valentine

Sử sách viết rằng cuộc chiến tranh của Sơn Tinh và Thủy Tinh để giành giật công chúa đã kết thúc bằng thắng lợi của Sơn Tinh. Nhưng không ai chịu tiết lộ một sự thật: Sau này hai vợ chồng họ ly dị nhau. Lý do là cả hai chàng muốn làm rể đều mang quà thực chất dâng cho bố vợ chứ không phải cho cô gái.

Là một chàng trai nhanh trí, có ngoại hình khá và học lực trung bình, tôi không cho phép mình mắc sai lầm đó. Tôi tự hiểu phải nhớ tặng quà cô gái kháu khỉnh của tôi, nhất là trong dịp Valentine.

Ôi Valentine. Đó là ngày của tình yêu. Trong một năm, có bao nhiêu ngày xảng tăng giá, có bao nhiêu ngày phòng chống cúm gà, chưa kể những ngày nước yếu và ngày điện cúp, nhưng chỉ có 24 giờ Valentine. Thật là quý quá, thật, thật đúng cơ hội vàng, bỏ qua là chết !

Nhưng tặng quà gì ? Lần thứ nhất, với cô bạn gái thứ nhất, tôi dâng lên nàng một lọ nước hoa. Do chưa bao giờ dùng thứ ấy, tôi vào cửa hàng và kiếm một chai thật to. Tôi không biết tiếng Anh, chỉ thấy

những chữ bên ngoài được mạ bạc rất hoành tráng. Đến khi nàng mở hộp, mới phát hiện ra loại ấy chỉ dùng xẹt phòng.

Thế là tình yêu mới lóe lên đã vụt tắt như ánh sao băng.

Kể điều đau khổ ấy cho thẳng bạn thân, nó ôm bụng cười hí lên như con hà mã:

- Trời ơi, nhà quê ơi, nước hoa là vút ! Bánh kẹo, giày dép, kem đánh răng, tăm xỉa răng, keo xịt tóc... cũng vút ! Valentine là phải tặng sô-cô-la ! Chỉ sô-cô-la. Duy nhất sô-cô-la, không cho phép gì ngoài sô-cô-la ! Nhớ chưa !

Tôi đau đớn bừng tỉnh. Suýt nữa thì tôi đã tặng nàng (thứ hai) một cái bẫy chuột kèm nửa cân giò lụa (loại không có hàn the!). Sô-cô-la ! Tôi nhớ rồi. Tôi thuộc rồi. Tôi khắc vào trong tim rồi.

Lao mình ra siêu thị. Chưa ăn sô-cô-la bao giờ, nhưng trong tâm trí, tôi hiểu đây là những thanh hơi vuông vuông lại hơi dài dài, gói trong giấy bạc lấp lánh.

Trời ơi, đâu đơn giản thế. Hỏi thăm tới quầy sô-cô-la, tôi kinh hoàng thấy nó menh menh như sân bóng đá. Kẹo xếp ngổn ngang. Thứ nhỏ bằng ngón tay, thứ to như cái thớt. Thứ hình thoi, thứ hình tròn và cả những thứ hình con sâu róm. Về màu sắc cũng thật phi thường: có viên màu cánh gián, có cục đen sì và có tảng đỏ hồng như gạch nung trong bếp. Chưa kể có viên ruột xanh, ngoài tím, ở giữa lại ánh lên sắc tía như cái mào gà.

Về kích cỡ mới thật choáng váng: có hộp to như con thuyền, có viên lù lù như quả tạ, lại có thứ sô-cô-la bột, nhỏ như bụi li ti, tôi đoán không phải để ăn, mà để rắc lên đầu người đẹp !

Tôi sờ tay vào túi, nắn lại mấy đồng tiền mồ hôi nước mắt, rồi nghiêng
răng chọn lấy một khúc hình bát giác, có vẽ trái tim, có vẽ cả hoa
hồng.

Đúng năm giờ sáng ngày Valentine, tôi tắm rửa sạch sẽ, thoa kem
bóng lên đầu, gõ cửa nhà nàng với cái hộp trên tay.

Nàng cầm lấy thanh kẹo và mặt lập tức sưng lên như cả chục con
ong cùng đốt: thì ra đây là loại sô-cô-la dùng cho người ăn kiêng khi
mắc chứng béo phì.

Tôi chết đứng. Tình yêu đổ vỡ tan tành.

Lần thứ hai, ôi, không biết đàn ông có thể chịu được bao nhiêu lần
Valentine trước khi chết, với nàng thứ hai, tôi chọn một tấm kẹo
trang nhã, một bên in hình chùm nho, một bên in hình con chó sói.
Kẹo để trong hộp, hộp để trong bao, bao nằm trong bìch và tất cả
xếp trong một cái lẵng mây nom như tuyệt tác nghệ thuật.

Xách cái lẵng như xách cổ gà, tôi phi đến chỗ nàng theo nước kiệu,
miệng lẩm nhẩm một đoạn thơ tình tứ mới học đêm qua.

Nàng ra đón, cầm lấy lẵng và buông rơi như một quả bom: Đây là
loại sô-cô-la dành cho người mắc bệnh tiểu đường!

Tôi ê chề quá. Đau khổ quá ! Tôi thề sẽ làm lại từ đầu. Tới Valentine
lần thứ ba, với nàng thứ ba, tôi cẩn thận hỏi thăm thật kỹ, rồi mua
một hộp có rất nhiều miếng nhỏ bên trong. Nếu miếng này hỏng, có
miếng kia bù vào. Không sao trượt được.

Nàng đón tôi, nhìn tôi cười như mặt trời đang mọc rồi móc miếng kẹo
cho vào mồm như thỏ con nhai cà rốt. Bỗng nàng ho sặc sụa, ôm
ngực vặn cong người. Thì ra đó là thứ sô-cô-la nhân rượu, mỗi viên

là một loại rượu khác nhau. Nàng đã vỡ trứng viên rượu... rần !
Cuộc tình tan vỡ như bóng đèn dưới bánh xe hơi.
Tôi trở nên căm thù sô-cô-la. Tôi cảm thấy nó như một mảng bùn mà cuộc đời trai trẻ của mình sẽ sa lầy trong đó.
Đêm nay là đêm Valentine cuối cùng.
Thằng bạn, kẻ mà con gái bu theo như kiến bu cục đường hạ cố giảng giải cho tôi:
- Sô-cô-la không phải là một thanh kẹo, không phải là một sản phẩm pha trộn tùy tiện giữa bột và đường. Đây là một thức ăn văn hóa, một giá trị tinh thần, nói tóm lại, một khối dinh dưỡng có tâm hồn.
Tôi quán triệt ngay điều đó. Tôi vào một cửa hàng thật sang trọng, bán toàn tiểu thuyết, lịch và tranh để tìm sô-cô-la. Kia rồi. Kia là miếng kẹo tuyệt đẹp, thanh tú, lấp lánh bên ngoài in hình một cô gái trẻ có nước da nâu. Sô-cô-la đúng thật một con người. Tôi mua khăn cấp, rồi thắt cho nó một chiếc nơ đỏ, bay tới nhà thiếu nữ mới quen.
Chả ai kháng cự nổi món quà này.
Nàng cũng đón tôi ở cửa, cũng e lệ mở hộp ra; rút thanh kẹo sáng loáng đưa lên miệng, cắn bằng hàm răng trắng như bắp non. Có tiếng gì như tiếng kính vỡ: Đây không phải kẹo. Đây là CD nhạc của nữ ca sĩ Đoan Trang có tựa đề: Sô-cô-la !

Lê Hoàng

Sưu tầm: ABC...Dê
Nguồn: Thanh niên
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 23 tháng 2 năm 2006

